
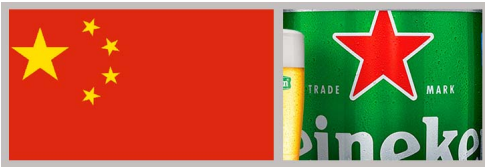

Κάτω από έναν καταθλιπτικό ουρανό, με λιγοστό γκρίζο φως σχεδόν χωρίς σκιές, με τον ήλιο σαν σπάνιο είδος, τελέστηκε το 1000ο GP της Ιστορίας. Από κοντά και το λογότυπο της μπίρας σε πράσινο φόντο να δεσπόζει.

Σε πράσινο φόντο με κόκκινο αστέρι ο ζύθος, χρυσά αστέρια σε κόκκινο φόντο η σημαία της της Κίνας. Ο ζύθος κυκλοφορεί 159 συναπτά έτη, ενώ ο Μεγάλος τιμονιέρης, μόλις πριν 70 έτη, εγκαθίδρυσε τη Λαϊκή Δημοκρατία που μπορεί να μην ήταν και τόσο Δημοκρατική και μπορεί να μην είναι ούτε τόσο λαϊκή. Ιδιαιτέρως μετά την πρόσφατη περιπέτειά της, στους δρόμους της ανακάλυψης των αγαθών του καπιταλισμού.

Δεκαπέντε χρόνια τελείται το GP στο Shanghai International Circuit, στην περιφέρεια Jiading, κοντά στην πολυπληθέστερη πόλη της χώρας, την Σανγκάη, με 24,5 εκατομμύρια κατοίκους. Γραφικό οπωσδήποτε να βλέπεις διοπτροφόρες Κινεζούλες με καπελάκια υποστήριξης του Lewis, γραφικότερο στα όρια του κιτς, να αντικρίζεις πάνω στα καπέλα τους την αγγλική φράση «σύζυγος του Lewis», αλλά πολύ περίεργο να ανεμίζουν μαζικά την union jack, οι ημεδαποί θεατές.

Οι ευρωπαϊκές δυνάμεις, απέφεραν τόσα δεινά, στην Κίνα, οι Ιάπωνες επίσης, ειδικά στην Σανγκάη, όπου οι ντόπιοι αντιμετώπισθηκαν με βαρβαρότητα και ακραία εκμετάλλευση. Να τώρα, μετά από έναν αιώνα, λες και έχουν λησμονηθεί οι αποικιοκρατικές, τιμωρητικές πολιτικές. Διότι άλλο να συμπαθείς έναν πιλότο, έναν ποδοσφαιριστή, ένα σύμβολο της εποχής τέλος πάντων, και άλλο να ανεμίζεις τη σημαία μιας αυτοκρατορίας που σε έβλεπε μόνον ως χρήσιμο κούλη.

Για να το βάλουμε στο Ελληνικό μέτρο, είναι σαν να ανεμίζαμε σημαίες με την ημισέλινο, κάτω από την Ακρόπολη στις επισκέψεις του Αλή Σιπαχί. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος, καθότι, μεταξύ άλλων, δεν λησμονούμε πως κάποιοι εξ ημών ανέκραξαν: «Γερά Γερούν».

Σε αγωνιστικό επίπεδο, το τρίτο GP της φετινής σεζόν, ήταν μια άνοστη σούπα. Η Merc, σημείωσε το τρίτο 1 – 2, η Scuderia προβληματίζεται, χωρίς να μπορεί, προς το παρόν να φανεί ανταγωνιστική, ο μυστακοφόρος πρώην πρωταθλητής της δείχνει ανέτοιμος να υπερασπιστεί τον ρόλο του ως κορυφαίου στο Maranello, μπροστά στην ωμή ταχύτητα και στο καθαρό ταλέντο του πολύ νεαρού Μονεγάσκου.

Και η Κίνα;

Αααχ η Κίνα. Δεν έχει μείνει κάτι από αυτήν. Σαν μαραμένο τριαντάφυλλο, στέκει πιά, ο στίχος των Ν. Χικμέτ και Γ. Ρίτσου:

«Αν η μισή μου καρδιά βρίσκεται, γιατρέ, εδώ πέρα η άλλη μισή στην Κίνα βρίσκεται»,
και σαν γλυκόπικρη ανάμνηση η φωνή της Δημητριάδη στο Σπόρτιν και αλλού να τον ερμηνεύει, στα καραντουζένια της ελπίδας και της μεταπολίτευσης.

Είχε χαθεί από τότε η Κίνα. Εμείς δεν το είχαμε πάρει χαμπάρι. Κάτι το Μεγάλο Άλμα προς τα εμπρός, κάτι η Αντιδεξιά Εκστρατεία κάτι η Πολιτιστική Επανάσταση, το όνειρο της ισότητας πνίγηκε σε ποταμούς αίματος, θύελλες μίσους και αμέτρητη εξουσία πολύ λίγων πάνω σε πάρα πολλούς.

Κι όταν αργότερα θριάμβευσε αυτό το υβρίδιο του κομμουνιστοκαπιταλισμού, χάθηκε κάθε πιθανότητα. Είχαμε τα δεινά και των δύο συστημάτων και τίποτα από τις καλοσύνες τους. Και τώρα έχουμε τους νεόπλουτους Κινέζους να αγοράζουν μπιρ παρά χρυσές βίζες στην μνημονιακή Ελλάδα, χαμογελώντας πάνω στην ασφυξία των ντόπιων.

*«...Κι ύστερα, γιατρέ, την κάθε αυγή
την κάθε αυγή, γιατρέ, με τα χαράματα
πάντα η καρδιά μου στην Ελλάδα τουφεκίζεται».*